

AAN DE WANDEL MET VICTOR VAN BRONCKHORST TERUG NAAR DE BUURT WAAR DE FEYENOORD-LIEFDE ONTSTOND



Op de dag van de kampioenswedstrijd gooide Victor een gelukstegeltje kapot op de stoep van Café the Hide Away. "Nee ik zat niet in het Maasgebouw. Ik moest die dag naar mijn thuisgrond."

Julie rubriek heet toch ‘Op de bank met’? Kunnen we er een keer ‘Aan de wandel met’ van maken? Dan laat ik jullie mijn thuisgrond zien. En zo geschiedde. Een week na het kampioenschap maakt Victor van Bronckhorst, Feyenoord-supporter, jongen van IJsselmonde en vader van Giovanni, een rondje langs zijn roots. Van voetbalvereniging LMO via Sportdorp, naar het roemruchte café the Hide Away.

TEKST: ELLEN MANNENS ■ FOTO'S: HÉLÈNE MEULSTEE

Het is zondag 21 mei 2017, half drie 's middags, kroegeigenaar Rob de Kreek van café the Hide Away aan het Kreekplein, heeft net op zijn gemak de deuren van zijn kroeg opengegooid. “Ik werd vanochtend om half negen wakker en bedacht me nog dat ik een week eerder al volop in de weer was tegen die tijd. Wat een gekkigheid is het geweest de afgelopen weken.”

Wie vanuit de richting IJsselmonde/Barendrecht naar De Kuip gaat, weet het: dit is de laatste kroeg tot Varkenoord. Het kleine kroegje, te herkennen aan zijn mega muurschildering (de schaal stond er al op voordat Feyenoord daadwerkelijk kampioen was) is dan ook een pleisterplaats voor alles en iedereen die vanuit het Zuiden naar Feyenoord komt. Aan de muur hangen de handschoenen van Brad Jones, de schoenen van Kazim Richards, de sjaals van bezoekende supporters én een paar ingelijste scherven. Afkomstig van een gelukstegeltje van ene Victor, zo is er nog op te lezen.

Victor van Bronckhorst wel te verstaan. Een week eerder gooide hij het hier op de stoep kapot. Een jaar had het tegeltje thuis op zijn toilet gestaan, nadat hij het cadeau had gekregen van een vriend. ‘Kapot gooien als je geluk nodig hebt’, was de opdracht die hij erbij kreeg. Zondag 14 mei leek de vader van Giovanni van Bronckhorst wel een mooi moment.

‘DIT IS WAAR IK GEBOREN BEN. HIER STAK MIJN VADER NA DE WEDSTRIJD VAN FEYENOORD VUURWERK AF IN DE TUIN.’

Zo stond de vader van dé trainer, die Feyenoord na achttien jaar weer kampioen maakte op 14 mei niet strak in het pak in het Maasgebouw, maar

gewoon met een biertje in de hand op het Kreekplein. “Ik wilde naar mijn thuisgrond”, zegt hij als hij een week later, na een rondwandeling van bijna drie uur door Kreekhuizen en Sportdorp, weer op het terras van de kleine kroeg neerstrijkt. “Dit is waar ik geboren ben. Hier heb ik vroeger de successen van Feyenoord gevierd. Hier stak mijn vader na de wedstrijd vuurwerk af in de tuin.”

Die tuin, dat was de tuin van Biezenkreek 6. Vlak om de hoek van Varkenoord, maar vooral vlak om de hoek van LMO. De voetbalvereniging waar Victor Giovanni inschreef als klein jongetje. “Mijn vader heeft er gevoetbald, mijn broer,

ik. Welke positie ik speelde? Links binnenstebuiten. Nee joh. Meestal in de spits. Leuk spelletje hoor voetbal, lekker rennen”, geeft Victor even de vereenvoudigde versie van de sport, die het gezin al sinds Gio’s jeugd in de ban heeft.

MOTORRIJBEWIJS

Het terras van de kantine van LMO, daar begint de tour die Victor van Bronckhorst voor de Hand in Hand kampioensspecial heeft uitgestippeld. Om 12.12 uur klinkt het geluid van een Harley Davidson en draait Victor zijn motor het sportcomplex op. Drie maanden heeft hij zijn motorrijbewijs nu. Wilde hij al langer, maar als je iets wilt, moet je het SMART maken.



Victor: “Drie maanden geleden haalde ik mijn motorrijbewijs. Ik wilde het al heel lang, maar als je iets graag wilt, moet je het SMART maken.”



“Specifiek. Meetbaar. Acceptabel. Realistisch. Tijdgebonden”, legt Victor het principe uit. “Ik ben docent/trainer bij de gemeente Rotterdam”, verklaart hij de kennis. Het zal niet de laatste keer zijn dat hij vandaag zijn werk en zijn trainingen aanhaalt of zomaar een wijze levensles deelt. Over diversiteit: “Ik zie eerst een aardig persoon, daarna pas zijn of haar culturele achtergrond.” Over de liefde: “Fransien en ik zijn na onze eerste ontmoeting geen dag uit elkaar geweest. Het geheim? Blijven praten en affectie tonen.” Over stress: Goede planning, delegeren. “Je hoeft veel minder te doen dan je zelf denkt en bepaalde dingen gewoon niet doen.” Het is stil op de velden van LMO. De

kantine is nog open van de training vanochtend. “Wij hebben nooit problemen om mensen te vinden voor de bardienst”, zegt vrijwilliger Miranda trots. “Komt Victor zo? Oh, dan moet je even meelopen.” De vrouw laat de kantine even voor wat zij is, neemt de fotograaf en journalist mee door de keuken, via het toilet naar de bestuurskamer. “Let niet op de rommel.” Meteen rechts aan de muur, dat stukje wilde ze ons laten zien. Twee foto’s op A3 formaat vullen de wand. Rechts Giovanni van Bronckhorst in het shirt van Oranje. Links de grootste trots: een kleine Giovanni in het blauw van LMO, die bijna letterlijk van de foto afstuitert.

‘WAREN WE WEER TE LAAT. MOEST GIOVANNI ZICH IN DE AUTO OMKLEDEN EN ZO HET VELD OP SPINTEN.’

Victor kan zich die tijd nog goed herinneren. “Wij waren niet zo georganiseerd vroeger”, zegt hij. “Waren we weer te laat. Moest Giovanni zich in de auto omkleden, snel schoenen aandoen en vanuit de auto zo het veld op sprinten. Het maakte niet uit. Iedereen was blij als hij er was, want dan schoot hij er weer tien in.” Het jochie bleef niet onopgemerkt. “Ik weet nog dat we helemaal onder de indruk waren dat het bestuur van LMO speciaal naar hem kwam kijken.” De rest is geschiedenis. De cirkel is rond. Gio is terug op Zuid en maakte de club die hem ontdekte kampioen. En Victor is vandaag terug in de buurt waar ooit zijn liefde voor Feyenoord ontstond. De plek waar zijn Indische/Molukse ouders neerstreken. “In de jaren vijftig kwamen ze naar Nederland. Eerst in een pension in Den Haag. Daarna kregen ze een huis in Sportdorp en toen de nieuwe wijk Kreekhuisen werd gebouwd, konden we daarheen in de jaren zestig.”



In de bestuurskamer van voetbalvereniging LMO wordt Gio op A3 formaat geëerd.

Viermerenstraat 12b was het adres in Sportdorp. De oude boven- en benedenwoningen hebben inmiddels plaatsgemaakt voor nieuwbouw.



Joop van Daele was mijn held en nu kom ik hem tegen bij Feyenoord.

“Mooie huizen hoor. Ik zou er zo een kopen”, merkt Victor op. Hoewel. Weggaan uit Krimpen aan den IJssel is ook geen optie meer. “Gio en Marieke wonen er met de twee kinderen. Onze dochter Elvira woont er met haar man en drie kinderen. Natuurlijk blijf ik daar. Maar ik merk wel dat Krimpen me heeft veranderd. Als ik mijn broer zie, die is echt nog van Zuid. Dat kan je gewoon niet uitleggen. Het is een mentaliteit. Zoals het er op zondag aan toegaat bij the Hide Away. Zoiets.”

EIGEN IDENTITEIT

“Kan ik jullie wat te drinken aanbieden”, klinkt het ineens achter ons in de Viermerenstraat. Het is de jonge vrouw die ons eerder al groette vanuit haar voortuin, waarin ze rustig koffie zat te drinken. “U bent de vader van Giovanni van Bronckhorst toch?” Natuurlijk is het antwoord ‘ja’. Iedereen wordt op straat even aangesproken. Victor is iemand die mensen ‘aan’ zet, merkt de man van de gastvrije vrouw op, nadat hij slechts vijf minuten met hem heeft gepraat.

Hij slaat de spijker op de kop. Niet voor niets werkt vader van Bronckhorst al bijna veertig jaar bij de gemeente Rotterdam en dan vooral in het sociale domein. “Ik ben er trots op dat ik iets kan doen voor de burgers van Rotterdam, direct of indirect. Ik wil ook mijn eigen identiteit bewaren, niet alleen ‘de vader van’ zijn. Dat hebben we allemaal wel in het gezin. Ik zeg niet dat we de beste opvoeders waren, maar alles klopte. Gewoon normaal doen, zeiden we. En nooit

vergeten waar je vandaan komt. Weet je: wat echt belangrijk is, is dat je er als gezin bent voor elkaar. Vanochtend stonden we nog met z’n allen het terras bij Gio en Marieke te ‘schrobben’, omdat mijn kleinzoon vandaag jarig is. Zulke dingen. Het goed hebben met elkaar. Gezinsgeluk. Mijn mooiste herinneringen in Barcelona zijn dan ook niet eens die Champions League wedstrijden, maar de dag dat ik mijn

‘JOOP VAN DAELE WAS MIJN HELD EN NU KOM IK HEM TEGEN BIJ FEYENOORD.’

oudste kleinzoon Jake voor het eerst naar school bracht. Dat geeft een band.” Victor blijft de joviale jongen van Zuid. “En Feyenoord-supporter in hart en

nieren”, benadrukt hij nog even. “Ik ben ook lid van de supportersvereniging hoor. Ik weet nog wat voor feest het was in 1970. De wereldbeker. Joop van Daele. Nu kom ik die man gewoon tegen bij Feyenoord. Mooi toch. Hij was echt mijn held.” Had hij dan als vader van én als supporter geen ondraaglijke zenuwen de laatste weken voor de seizoenontknoping? “Ik bekeek het wetenschappelijk. Dat we tegen Excelsior verloren, had je statistisch gezien kunnen inschatten: kunstgras, kleiner veld. En je weet ook dat je na een verloren wedstrijd weer extra goed speelt.”

Rust bewaren. Dat helpt. Net zoals Gio dat deed na de zeven verloren wedstrijden vorig seizoen. “Geen paniekvoetbal”, hij kan het niet laten de woordgrap te maken. “Je moet je energie steken in dingen die je kunt veranderen”, vervolgt Victor weer in zijn vertrouwde trainersrol. “Gio heeft daarom ook niet naar andere clubs gekeken dit seizoen. Je hebt er geen invloed op, op wat zij doen. En trouwens, het maakte niet uit wat zij deden, want wij hebben het hele seizoen bovenaan gestaan.” Even houdt hij zijn mond, zakt achterover in zijn stoel en staart in het niets. Alsof hij zich ineens iets bedenkt. Wat dat is, wordt al snel duidelijk als hij, met enige emotie, zijn verhaal afmaakt: “Gossie, de beker én de schaal in twee jaar.”



Voor Victor van Bronckhorst was er geen twijfel mogelijk: zijn vader, zijn broer en hijzelf speelden bij LMO, dus werd Gio ook ingeschreven bij de club op steenworp afstand van Varkenoord.